

det Bestaaende kan det, efter min Anskuelse, ikke være. Forslaget gaar nu ud paa, at Provsten tager Sæde i Amtsrådet ligesom forhen, og er altsaa at betragte som født Medlem; Amtmanden er Formand; der have vi altsaa 3 Stemmer. Naar man nu seer hen til, at Cierne af 20 Ldr. Hartkorn og derover efter dette Forslag have udelukkende Valgret og Valgbarhed til at vælge 3 Medlemmer, bliver det altsaa de 6 Stemmer. Den almindelig gaardbrugende Classes Hartkorn udgjør nu efter en løselig Beregning circa de $\frac{7}{8}$ Dele af det samlede Hartkorn; for Dernes Bedkommende udgjør denne Classes Hartkorn vel kun circa $\frac{1}{5}$ Dele, medens Forholdet i de fleste af Jyllands Amter vil stille sig omtrent saaledes, at denne Classes Hartkorn omtrentlig udgjør de $\frac{1}{8}$ Dele af Amtets Hartkorn. Altsaa vil Forholdet efter denne Lovs Bestemmelse blive saaledes, at de, som bære de $\frac{1}{8}$ af Byrderne, kun skulle have Lov til at vælge 3 Medlemmer til Amtsrådet, medens derimod de, som kun bære den ene ottende Deel af Byrderne, ogsaa skulle vælge 3 Medlemmer, hvortil kommer, at der er al Sandsynlighed for, at Amtmanden og Provsten nærmest vilde slutte sig til de større Eiendomsbesiddere; dette er imidlertid noget, jeg ikke skal gaar videre ind paa, det er en blot Formodning. Jeg veed virkelig ikke, hvorledes en saadan Sammensætning af Amtsrådene kan rime sig med hvad der er udtalt i Motiverne til denne Lov, hvor det hedder: „at man ved nærværende Lovudkast har søgt imidlertidigen at bringe hine Regler for Amtsrådenes Sammensætning i Samklang med den senere Tids Lovgivning,“ og endnu mindre forekommer det mig, at denne Sammensætning er i Overensstemmelse med Grundlovens §§ 96 og 97. Jeg indseer heller ikke Grunden til, at den ærede Minister ikke ved samme Leilighed har seet sig besøiet til at foreslaae en Forandring i § 2 i Loven af 13de August 1841 med Hensyn til de større Lodselere, som have Sæde i Forstanderskabet som Skolepatroner, naar de ere 32 Ldr. Hartkorn; det synes mig nemlig, at det maatte være en ligefrem Følge af Loven af 20de Juni 1850, og Grundlovens § 96, at denne Forret ogsaa ophæves. Forøvrigt troer jeg virkelig, og det har jeg

nærmest begjert Ordet for at udtale, at det var rigtigst, om Forsamlingen for denne Gang med Hensyn til Communalordningen beffæstigede sig med at gjøre de nødvendige Forandringer i den bestaaende Communallovgivning og opsatte den nye egentlige Communallov til en anden Gang. Som Sagen stiller sig for mig, mener jeg, at naar vi forandre § 2, og §§ fra 24—36 i Forordningen af 13de August 1851, saa er virkelig den øvrige Deel af denne Lov ikke saa hroffældig, at vi jo nok kunde hjælpe os en Tid dermed. Jeg vil dermed ingenlunde indrømme, at vi ved en saadan Forandring have opfyldt Grundlovens § 44 med Hensyn til Valgene til Landsthinget, eller Grundlovens § 96 med Hensyn til Kommunernes Ret til under Statens Tilfyn at styre deres Anliggender; men jeg forlanger ikke at faae disse Forhold ordnede paa eengang. Forøvrigt kan jeg virkelig ikke forstaae, hvorledes den ærede Indenrigsminister er kommen til det Resultat, naar jeg seer hen til hans Udtalelse i Rigsdagstidenden Nr. 34, hvor der er anført de Grunde, hvorfor han ikke vilde paatage sig at forelægge den af hans Forgænger udarbejdede Communallov. Han udtalte nemlig: „at han fandt, at Forslagsstilleren har indblandet Embedsmændene i de kommunale Anliggender, og at Kommunerne ikke fik den Selvstændighed, som man vel kunne tillægge dem, samt at Forstanderskabets Betydning var mere indskrænket end nødvendigt.“

Det var de Grunde, som den ærede Minister anførte, hvorfor han ikke vilde forelægge den af hans Forgænger udarbejdede Communallov, og efter denne Udtalelse var det jo altsaa Mangel paa Liberalitet i Loven (Hør!) som gjorde, at han ikke vilde forelægge den. Efter denne Udtalelse, hvilken forøvrigt er ganske egen (Hør!), kunde man have Grund til at vente, at den ærede Indenrigsminister vilde være fremkommet med et mere liberalt Forslag end hans Forgængers, men det er efter min Anskuelse ingenlunde Tilfældet; jeg synes endogsaa, at dette Forslag er aldeles uforeneligt saavel med Communalfriheden som med Grundlovens § 96. Thi jeg troer ganske vist, at Meningen med Ordet „Selvstændig“ i Grundlovens § 96 maa vist-